

Zakaj se topiš v solzah, mati, zakaj si brišeš solze, oče. Kaj ne vesta, da je Mimici dobro, da je Tončki prijetno? Obe sta že angeljčka med angeljčki: kar sta tolikokrat popraševali, dosegli sta in srečni sta.

Kdaj boš pa ti pri angeljčkih, Tonček, Lojzek, Nacek, Tinček, Mihec, Metka, Rozka, Barbka? itd. Le vsi pridni bodite, pa tudi vam ne odide ta sreča, prej ali slej boste ondi. O.



Zvezdam.

Pozdravljeno bodi neskončno nebó,
Pozdravljene zvezdice krasne,
O kdaj pač bom dala tem dólom slovo,
V višave se dvignila jasne?

Trepeče mi duša, ko gledam vaš kras,
Srcé se ljubezni mi širi;
Tam lepši moj dom je, mi pravi nek glas,
Kjer v Bogu srcé se umíri.

Pač slednji večer se oziram na vas,
O zvezdic čarobni odsevi,
In vselej kot rádoti tihe izraz
Iz duše kipé mi napevi.

Zatoraj, pozdravljeno nočno nebo,
Pozdravljene zvezdice krasne!
Ko duh zapusti to prsteno telo,
Preselim v višave se jasne.

Franja Šmitik.



Nezvestoba se sama tepe.

»Janez!« reče oče Marko pri večerji velikemu hlapcu, »jutri pa le zgodaj vstani ter pripravi plug in brano, da bova na krivi njivi izorala in vsejala ozimino; čas je že, kvaterni teden ima le še dva dni, — potem se napovedujejo že druga dela.«

»Pa je že pšenica namerjena, oče?« odgovarja Janez in pridno zajema kašo. »Če jo bomo jutri, bode prepozno; bi li ne bilo dobro, ko bi jo še nocoj vzeli iz kašte?«

»Seveda bi bilo dobro,« reče mati, ki je med tem stopila v sobo; »pa pojdiva po večerji z vrečo tja v hram, saj ni še tako pozno!«

»Veš kaj, dobra ženka, danes se mi pa res nič več ne ljubi; truden sem in zdelan, da komaj gledam. Kaj, ko bi Janez sam šel, saj je močan kakor sam Štempihar, strah ga pa tudi ni. Prinesi mu po večerji požirek žganja, da mu narediš veselje, potlej pa pojde!«

»Saj res,« reče mati ter odide iskat žganja. Janezu ni bilo ravno prijetno po noči hoditi žito merit, a kaj se če, »hočeš, nočeš? — moraš!« glasi se geslo hlapčevsko. Molčé se odpravi iz hiše, vzame vrečo in mali voziček, da bi naložil žito nanj.

Zamišljen koraka po poti, ki jo razsvetljuje blede luna. »Kako pusto in dolgočasno je,« reče sam pri sebi, ako človek tako dolgo ni bil v nikaki družini. Teden za tednom enakomerno delati in se truditi, v nedeljo pa kakor obrabljeno orodje ob steni sedeti, — to mora človeka čmernega storiti. — V nedeljo je na Korenu žegnanje, — tje pa res moram iti, če se svet podere, da se nekoliko zvedrim. — Pa — ne vem, kako bo šlo, — če mi bo cesar pustil — cvenka ni v mošnjici, precej časa že ima sušico. Ako pa očeta Marka prosim za novce, hoče precej vedeti, za kaj je potrebujem — in tu mi poje vedno staro pesem: 'Vi mladi ljudje ne znate kar nič štediti.' — Kako bi se dalo narediti, da pridem do denarja? — Pred nekaj dnevi sem slišal o stari Anžikovki, da žito kupuje od kmetov — kaj, ko bi — — — Ključe imam v rokah, — predali so polni najlepše pšenice; — če iz vsakega le nekaj vevnic vzamem, še poznalo se ne bo; — dva mernika sta kmalu, in pet goldinarjev je mojih. — — — Seveda je to prvokrat v mojem življenju, da se pritaknem tujega blaga, pa saj ne more tako velik greh biti. Par mernikov se mojemu gospodarju še poznalo ne bo, jaz bom pa imel le vesel dan, ko bom šel »boba nabirat«.

S tacimi mislimi prikorači Janez do kašte, ki je stala precej na samem. Urno napolni vrečo ter jo nese doli po stolbi na pripravljene voziček. Potem se skrbno ozre krog sebe. Ko ni nič čuti, odpravi se v drugo nazaj ter si napolni drugo vrečo — za sé — kaka dva

mernika in jo hoče hitro doli spraviti. Toda — slabo delo ima slabe nasledke. Nekako trese se, ko stopi na gornjo stopnico — tu mu spodrkne in — z vso težo pade na tla ter se močno poškoduje. Zastonj se trudi, da bi se spravil po koncu.

»O Bog! kaj naj storim?« zdihuje, ležeč pod stopnicami. »Joj noga, noga! — Oj, nesrečna misel, ki me je zavedla v tatvino. Ko bi mi ne bila nikdar prišla v glavo, zdaj bi lahko mirno in veselo stopal proti domu; tako pa me mori bolečina in — sramota! — O Bog, daj mi kakega človeka blizo, da mi pomaga domov. — Kaj poreče gospodar in dobra mati?« — tako zdihuje ubogi Janez dolgo debelo uro, a ni ga bilo nikogar v pomoč.

Slednjič čuje urne korake; sosedov Matej gre mimo, veselo žvižgajoč; bil je v mlinu pri stricu.

»Hola! kdo pa tukaj tako zdihuje in ječi? Aj, ti si, Janez? Glej ga no, kaj pa ti je, da tako grenko zdihuješ?« — »O, ne šali se! Jaz ne zdihujem zaman. — Pal sem tako nesrečno raz stopnice, da se sedaj niti vzdigniti ne morem. Pomagaj mi, prosim te, da se spravim domov. Najprej pa to-le vrečo nazaj gori!«

»Zakaj pa?« vpraša Matej, »je li ne misliš domov peljati?«

»Oj, dragi moj, sramujem se, vendar ti hočem razodeti, kaj se je pripetilo.« Tu mu pové vse, kar mi že vemo, in nadaljuje: »Vest me je sicer svarila, a je nisem hotel slušati. Zato me je Bog kaznoval. — O, kako me skeli!«

»Ubogi Janez! smiliš se mi, — kaj tacega vsaj ne stori več, temuč zapamti si prislovico: „Nezvestoba se sama tepe! Bodi vedno pošten in zvest svojemu gospodarju tudi v majhni reči, ako hočeš mirno in zadovoljno živeti. — Se bova li sedaj vzdignila, ne?«

»To mi bo ostalo vedno v spominu,« reče Janez in se skuša vzdigniti. Matej mu pomaga na voziček ter ga spravi domov z žitom vred.

Lahko si mislimo, kako se je poštena družina ustrašila, ko dospela do hiše, ker skrbelo jih je že, kje je Janez toliko časa. Spravijo ga v sobo, kjer je moral nekaj dnij ležati, dokler se mu noga ne ozdravi. Očetu

Marku je razodel odkritosrčno, kaj je storil, ter ga prosil odpuščenja. Marko ga je očetovsko posvaril in mu odpustil. Janeza pa je zmodrilo za vselej. Zapomnil si je prijateljevo svarilo: „Nezvestoba se sama tepe.“ A naučil se je iz tega jako neljubega prigodka še vse kaj več. Spoznal je, da je tukaj višja moč posegla vmes, da je udarila — predobra roka nebeškega Očeta. V nedeljo ni šel na somenj s tovariši, marveč v domačo cerkev — k spovedi in iz srca je hvalil predobrotljivega Boga, ki ne celi le telesnih ran, marveč tudi dušne. *R. R.*



Božična legenda.

Odeja bela zemljo krije.
In burja kaže svojo moč,
Že poje zvon na čast Marije,
Večer postane — sveta noč.

V samotni koči kraj doline
Se zbrala je družina vsa:
Preskrbna mati, oče Tine,
Otroka bogoljubna dva.

Po stari šegi vžge kadila,
Kropi krog biše gospodar,
Med tem pa mati je molila
In z njo otrok nedolžnih par.

O rojstvu božjem govorijo
In pesmi Jezušku pojo,
Marijo z Jožefom častijo,
Ko pozno trka še nekdo.

Glej z nežnim glasom prosi milo
Priprosto dete, vhogajmé;
Vso silo mraza je čutilo,
Proseč naprot molí roke.

Veselega obraza oče
Z otrokoma brž prihite,
Vsak malemu postreči hoče
In zljajšati britkost, gorjé.

Z jedili ga krepčajo radi,
Kar borna kočá jih ima,
Veselo vživa gost jih mladi,
Hvaležen vsem je iz srca.

»Moj oče,« pravi, »naj vam plača,
Kar ste storili mi sedaj,
Že tu naj vam bogato vrača
In potlej dá nebeški raj.« —

Zvonovi praznično donijo
Božičnico oznanjajoč,
In v cerkev stariši hitijo,
Že blizo svéta je polnoč.

A kmalu deklica se vzdrami
In kliče bratca preglasno:
»Ne slišiš godbe li nad nani,
Ki se razlega presladko?«

Omamljen sladkega še spanja,
Si mane deček naš oči,
Je-li resnica vse, ne sanja?
Prepričati se koj želi.

Na okence se nizko spravi
Nedolžni deček, zre v nebo,
Ki v divni kaže se bliščavi,
Da skoro zgublja vid oko.

Krilatcev vidi brez števila,
Vsak z rajskim svitom je obdan,
Razlega godba se premila,
Vmes poje zbor ta prekrasan.

Med njimi dete, zapuščeno
In siromašno pred tako,
Najkrasneje je razsvetljeno
In krona diči mu glavo.